

Üzenet Cursch úrnak

Ugye, emlékszik még, május nyolcadikán, hétfőn, itt ennek a kis nemzetnek — amit Magyarországnak hívnak — déli szegletében meghúzódó városkájában töltötte napját. Borús, szeles, hűvös idő volt, tudja, nekünk, városiaknak, mondhatják a mezőgazdák, májusi eső aranyat ér, nekünk elegendő van a zuhéból. Fűtünk újra, vacogunk hideglelősen, és még csak most jönnek a fagyos szentek. Mi lesz velünk?

Úgy vettem észre, meglehetős ismeri, mi volt velünk. Azt mondta, a tápié templom névsora láttán át érezte, mit kibírt ez a tér, képen csupán parányi földnyi nemzet. Bizony-bizony. És számítsa hozzá a második háborút is, mert az a tábla csak az első mementója. Aztán jöttek a békeviselt évek, jól emlékszik, valóban 1952-ben csakugyan nem utazgattunk, főként nem önk felé. Az a nyolc diplomata — érdekes, köztük Várkonyi Péter — lehet mégsem töltötte hiába napjait a távoli USA-ban. Hogy '56 és '67 között nem volt nagyköve-

tük nálunk? Azért akadt dolguk, nem? Úgy, ahogy mondja, hosszú utat megtettünk azóta, talán értesült is közben, most kezdünk emlékezni, mi minden történt velünk út közben. Örömmel hallottam, '71-től négy esztendő él már köztünk, úgyhogy '86-ban ismerősként jött vissza. Nem, mi egy percig sem hittük, hogy az AIDS-vírus az USA-hadsereg titkos laboratóriumában született volna. Ugyan kérem, nevetséges. Ha elmondhatnám, mennyi mindent nem hittünk mi! Jut eszembe, igen hihetetlenül hallgattam viszont, hogy az amerikai államok milyen óriási pénzeket fizettek európai vállalatoknak az ipartelepítésért. Hát látja, ez az! Ez az, ami izgat bennünket. Példának okáért, vegyük a farmergyárat. Az nyolc hónap alatt mennyiségben és minőségben egyaránt a világ színvonalra jutott, itt Magyarországon.

Azt mondta, a lehetőségek tárháza vagyunk. De jólesett hallani! Azt is, milyen szimpatikusnak,

lelkesítőnek találjuk, ott, Amerikában, a mi reformjainkat, többpártrendszerünket, az új alkotmányt, a független sajtó lehetőségét. Irigylem az optimizmusáért. Csak mi bíznánk, hinnénk ennyire. Úgy fogalmazott, jó az emberjogi környezetünk. Tiszták az éter hullámai, nincs cenzúra. Tartjuk magunkat Helsinkikez. Igyekszünk. Ön mondta, csak idézni próbálom, az ember belekötöl a jóba, és közben egyre türelmetlenebbé válik. Szóval, nyugalom, nyugalom. Rendben, szokjuk már a különvéleményeket is, melyek közt ön ugyan nem is lát oly nagy eltéréseket.

Hát, mire emlékeztessen még? Gondolja csak végig, Donald B. Cursch követ-tanácsos úr, ennek a tízmillió-hétszáz ezer embernek ilyenféle dolgok járhatnak a fejében. Fontosabbak voltak ott Szegeden is a gondolatok, ama zimankós tavaszi estén, mintsem, hogy önnel az ifjúsági házban töltsék az időt.

Mag Edit

Zenei naptár

Messiaen Kvartett

Múlt héten fővárosi vendégművészek — Bálint Mária (hegedű), Horváth Zoltán (klarinét), Koó Tamás (gordonka), és Körmendi Klára (zongora) közreműködésével kamaraest volt.

Stravinsky: A katona történetét az elmúlt években szegedi muzsikuskok előadásában élvezhettük. Ezúttal nem az eredeti 11 tételes darabot, hanem annak 5 tételes változatát hallottuk, hét helyett három hangszer — hegedű, klarinét és zongora — közreműködésével. Sajnos, kevesen hitték abban, hogy nagy dolgok is történhetnek koncerten, s így a publikum hiánya igen visszhanggossá tette a termet. Ezért a pazar zenei anyag, a mesterialan szerkesztett szolamok, árnyalat- és szinkuliosságok nem érvényesültek igazán. Úgy tűnt azonban, hogy az első darab eljátszása alatt a művészek is kellő mértékben hozzászóltak az akusztikai viszonyokhoz, s így Bartók Kontrasztok című trióját már jóval világosab-

ban érzékelhető értelmezés, dinamikarajz, hangulati azonosulás tette élvezhetővé. A záró tételben bravúros, biztonságos szólójátékaival Bálint Mária gyönyörködött.

Az emlékezetes élményt a sajnos, nagyon ritkán hallott francia szerzőnek, Messiaennek a műve jelentette. Kvartett az idő végezetére címmel. Ennek a muzsikának különös láttató ereje van. Leír, megjelenít, s egyúttal a megfoghatatlant, a legelvon-tabb lelki impressziókat is képes közvetíteni. Előadásuk alapján itélve, a — tartalmában az evangéliumra támaszkodó — látomás dob-benetű zenét nagyon szeretik az előadó művészek. Ugyanis, ennyire érzően, ertően, s emelkedetten, s ennyire szépen csak nagy szeretettel lehet muzsikálni. Valamennyi közreműködő remekelt. Horváth László eszményi szép hangon, gáncstalan technikával klarinétozott például a Madarak szakadéka című tételben,

ahol számos hangképzési bravúrnak lehettünk tanúi. A csellózó Koó Tamás a Jézus örökkévalóságának dicsérete című tételt játszotta könnyesalagató szépséggel. Csellóhangja, mint a csurranó méz aránya ömlött finom sugárban. Szélidés, magasrendű eszmeiség áradt előadásából. A gyönyörű csellószólam gyengéden simul a zongora puha harmóniáiba, akkordpárnáiba, melyet Körmendi Klára jelenített meg érzékenyen, színesen. A harag tánca a hét trombitára című tétel erőteljes karaktereivel, izgalmas ritmikájával, avagy a 7. tétel (A fénykoronák összevisszaságára az angyalért, aki közli az idő végezetét) lézersugárkavalkádja hangokba kiveitve, egyaránt erőteljes élmény volt. Végül, a záró 8. tétel (Jézus halhatatlanságának dicsérete) — mintegy a parjaként a csellósólós ötödik tételnek melyre — hegedűszólóval rimel. A hangszer szólója mintha egy fényezüst sugárként nyílt volna a felhők fölé, hogy végül egy szál lehetetnyi üvegágon elszálljon a végtelenbe. Bálint Mária eszményien formálta meg ezt a tételt is.

A különösen szép kompozíció méltó előadását mindvégig a hangszerek legérzékenyebb szolamegyensúlya, s az előadók tökéletes, szellemi-érzelmi azonosulása emelte a kivételes élmény magaslatára.

Berényi Bogáta

Árvalányhaj — hűvös halomban

gyűjtött árvalányhaj-boglyák, letiport vitézvirágtermő helyek maradnak csak utánuk. A területnek alaposan igénybe kell hát vennie regenerálódóképessége legjavát, ha ki akar heverni egy 2/a, vagy egy 3/b jelű osztályt...

Annak az erdőszélnek, amely mellé letelepszik egy kiránduló népes csoport — arra az évre gyakorlatilag vége. Viszont az is igaz, hogy a gyerekek nek úgy kell az ilyen kirándulás, mint egy falat kenyér, s a pedagógusoktól nem igazán lehet el-

A tulajdon hasznosításáról helyben döntsenek!

A Szegedi Ellenzéki Kerekasztal gyakorlatilag január 14. óta működik, bár akkor még nem ezzel az elnevezéssel illették magukat. Első összejövetelük aporopját a március 15-i ünnepelés mikéntje szolgáltatta; mint emlékeztetés, a koordinációs munka sikerrel járt, az alternatív szervezetek Szegeden együtt — de a „hivatalos” ünnepeltől külön — emlékeztek meg, igen nagy érdeklődés mellett legnagyobb nemzeti ünnepünkről.

Azóta az Ellenzéki Kerekasztal kétheten-télesekig, egyelőre — mivel önálló helyiségük még nincs — a Fidesz Dugonics téri irodájában. Nyolc szerveződéssel vesz részt

a kerekasztal munkájában: a Magyar Demokrata Fórum, a Szociáldemokrata Párt, a Kisgazdapárt, a Szabad Demokraták Szövetsége és a Fidesz regionális szervezetei, a Fidesz radikális csoport, a Körgát-klub és a Csongrád Megyei Természetvédelmi Egyesület. Üléseiken konkrét esetekben történő közös fellépésekről határoznak, állásfoglalásokat fogadnak el, mint például az alábbi, amelyet az országgyűlési képviselőkhöz címeztek. A Szegedi Ellenzéki Kerekasztal munkáját a Körgát-klub koordinálja; s így Póda Jenő és Tühegyi Józsefet hatalmazták fel, hogy a Kerekasztal nevében nyilatkozatokat tegyen.

Nyílt levél a képviselőkhöz

Tisztelt országgyűlési képviselők! A Minisztertanács 1989. április 27-i ülésén megvitatta a gazdálkodó szervezetek és a gazdasági társaságok átalakulásáról szóló törvényjavaslatot. A kormányzóvivő tájékoztatóján jelen volt Sárközy Tamás igazságügyminiszter-helyettes, aki — a sajtó tájékoztatása szerint — a következőket mondta: „A földtörvény módosítása megszünteti a tulajdonjog és a kezelői jog irreális szétválasztását. A törvénytervezet úgy rendelkezik, hogy az állami tulajdon a jelenlegi kezelőre legyen átvirva.”

A tulajdonjog jelzett módon való rendezését a miniszterhelyettes ugyan az átalakulási törvénnyel kapcsolatban — tehát vélhetőleg a gazdálkodó szervezetek esetében — tartja fontosnak, de a konkrét megfogalmazás, amely a sajtótájékoztatásban szerepel, nem tesz különbséget a kezelői joggal rendelkezők között. Ezzel nyitva hagyja azt a kérdést, hogy ugyanez történik-e a társadalmi szervezetek kezelésében, illetve társadalmi szervezetek gazdálkodó szervezeteinek (vállalatainak) kezelésében levő ingatlanok esetében is. A földtörvény olyan módosításának lehetősége, amely az állami tulajdonú ingatlanok tulajdonjogát a társadalmi szervezetekre, mint jelenlegi kezelőkre írta át, aggodalommal tölt el minket. Ezért tartjuk fontosnak felhívni az önk és a közvélemény figyelmét az alábbiakra:

1. A földtörvény módosítását mi is szükségesnek tartjuk. Úgy azonban, hogy ne adjon módot a tulajdonjoggal való olyan erkölcstelen manipulációra, mint például a szegedi vagy a bajai KISZ-iskolák botrányos ügyel.

2. Azt tartjuk erkölcsös és társadalmilag igazságos megoldásnak, hogy a társadalmi szervezetek (vagy ezek gazdálkodó szervezeteinek) kezelésében levő állami tulajdonú ingatlanok tulajdonjogát törvény zárolja, majd a választások után az új Parlament hozzon törvényt ezek tulajdonjogáról, illetve társadalmi hasznosításáról.

3. Kíváncs, hogy ez az új törvény ezeknek az ingatlanoknak egy jelentős

részt a helyi önkormányzatok tulajdonába adja, annak érdekében, hogy ezek társadalmi hasznosításáról helyben, már megfelelő időben nyílt társadalmi vita alakulhasson ki. Szükségesnek tartjuk az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi 31. számú törvényerejű rendelet módosítását is, úgy,

hogy az a társadalmi szervezetek és a nem honvédelmi célú (vagy más, az állam biztonsága szempontjából a titkosítást indokoltá tevő esetben) állami tulajdonú ingatlanok nyilván-tartását megköti nélkül nyilvánossá tegye.

Szegedi Ellenzéki Kerekasztal

Biztosítók háborúja?

Hová jut a világ, ha már a biztosítók sincsenek biztonságban? Matusovits Tamásnak, a Garancia Biztosító Rt. vezérképviselőjének szerencséje is van a bajban. Mióta a Szilágyi utcába költözött a kirendeltség, úgy van vele, ha megüti a guta, legalább jól jön a mentőállomás szomszédsága. Hogy miért ütogetné?

— Megszokhattam volna már, hogy ne húzzam fel magam, de a tisztességtelenséget ma sem tudom elviselni!

— Mi ütötte így szíven?

— Az, hogy nem minden versenytárs dolgozik megengedhető eszközökkel. Azt eleve bekalkuláluk, hogy egy új biztosítónak lesznek ellenségei. Az ügyfeleket csak egymás rovására tudjuk elcsábítani. De a játékszabályokat be kellene tartani mindenkinek.

Amikor a biztosítótársaságok osztódással szaporodtak, majd újjak születtek, hamarosan életbe lépett a rendelet is: versenyezni csak a szolgáltatás színvonalában lehet, árban tilos egymásnak „alávernünk”. Nálunk ma még ez a verseny. De, hogyan lehet elhódítani az ügyfelet, ha semmivel sem kínálja olcsóbban az egyik a másiknál a szolgáltatást?

— Úgy, hogy olykor félrevezetik a biztosítottat!

A régi nagy, monopoli cég, az Állami Biztosító kénytelen volt ugyan felvenni a kesztyűt, de mint ha ma is ragaszkodna az „első az egyenlők között” elvhez.

— Az üzletkötőik azzal csapják be a gyanútlan vevőt, hogy az OTP csak az ő lakás-, pontosabban családi otthonbiztosításukat fogadják el. A többi társaságé szerintük érvénytelen. Mondja, hogyan lehet az, hogy a februárban frissen megkötött lakásbiztosításainkat hetek alatt átdolgozták? Ilyen ügyes ügynökök a világon sincsenek. Ezt tisztességes versennyel nem lehet elérni, hiszen ők sem olcsóbbak, mint mi...

— Mi bármelyik társaság biztosítási kötvényét elfogadjuk! — szögezi le Bérczi Sándor, az OTP osztályvezetője. — Mi nem közreműködői, hanem igazi szenvedői vagyunk az üzleti harcnak, mert díjmentesen át kell vezetni az ügyfél számláján a váltózt. A társaságok pedig olykor játszadoznak egymással is, az ügyféllel

is. Az persze kiderül a számlákból, hogy sokszor hetek alatt visszalögzőzik egymástól az ügyfelet a biztosítók. Árban nincs verseny, marad az ügyeskedés.

— Kötelező egyáltalán átkötni a régi biztosítást?

— A régi feltétele, hogy biztonságban tudjuk a lakást. Egyelőre senki sem mondta ki, hogy megszűnik a régi konstrukció. Ilyet legfeljebb a biztosítók mondanak — ez is jó üzleti fogás. Mi továbbra is csak az alpbiztosításhoz ragaszkodunk.

— Elképzelhetőnek tartja, hogy az ügynökeik turpisságra is vetemednek? — kérdeztük Schneider Klárától, az Állami Biztosító megyei igazgatójától.

— Határozottan megmondunk: a tisztességtelen eszközöket nem tűrjük meg a versenyben. Ennek ellenére előfordulhat, hogy ügyeskedik néhány kollektánk. De ugyanezt a többiek is megteszik. Most tanuljuk meg csak a versenyt. Ohatatlan, hogy bebecsüzzük néhány övön aluli ütést. Higgye el, mi is kapunk belőle bőven.

— Igaz, hogy csak az AB kötvénye az érvényes?

— Nem! Az OTP bármelyik lakásbiztosítást elfogadja. Ilyet nem is állítottunk soha. Nincs szükségünk arra, hogy tisztességtelen eszközökkel versenyezzünk. Százegyszer lakásbiztosításunk volt eddig. Ennyit kell most ádolgoznunk az új feltételek szerint. Ez is hatalmas munka. Túlkapások azért előfordulhatnak. Írásban is felhívjuk munkatársaink figyelmét, hogy véletlenül se „füllentsenek” ilyet a jövőben. Remélem, az átmeneti háborúskodás előbb-utóbb elül a társaságok között, és hamarosan megtanulunk együtt élni a piacon. A mostani helyzetet kénytelenek vagyunk mi is elviselni.

Az igazi szenvedő alanya a csatározásoknak az állampolgár. Aki már azt sem tudja: kinél, mit, hogyan is érdemes megkötönnie. Talán, ha egyszer, a biztosítási felügyelet ki-mondja, hogy nem csak trükkökkel lehet versenyezni, hanem alacsonyabb árakkal, másfajta szolgáltatásokkal, akkor változik a helyzet. A látszatverseny azonban továbbra is több kárt okoz, mint hasznat.

Rafai Gábor

Utazás a VII-re — és a milliók

Május közepéig még csatlakozhatnak a VII-re utazó magyar küldöttséghez azok az ifjúsági szervezetek, amelyek eddig elutasították részvételüket a phenjani ifjúsági világtalálkozón. A később jelentkező szervezetek számára továbbra is több helyet fenntartanak a magyar delegációban — a többi között erről határozott hétfői ülésen a XIII. Világifjúsági és Diáktalálkozó Magyar Nemzeti Előkészítő Bizottsága.

A 19 ifjúsági, állami társadalmi, illetve egyházi szervezetet tömörítő testület döntése értelmében a magyar fiatalokat 150 fős küldöttség képviseli júliusban a KNDK fővárosában. Az ifjúsági szervezetek küldöttei mellett 25 tagú kulturális csoport is utazik a VII-re. A bizottság számításai szerint az előkészítő munkálatokkal, illetve a delegáció utazásával és részvételével összefüggő költségek mintegy 26 millió forintot summáz tesznek ki. A kormány korábban 40 millió forintot támogatást biztosított az állami költségvetés ter-

hére. A felszabaduló csaknem 14 milliós összeget a Magyar Nemzeti Előkészítő Bizottság visszautalja az államháztartás számára azzal a kéréssel, hogy a pénzt a hazai ifjúsági szervezetek támogatására fordítsák.

(MTI)

Május következő fele — az osztálykirándulások ideje. Igazán kár, hogy ahová a kiránduló osztályok keze beteszi a lábát — ott fű többé nem terem... Természetesen korántsem a középiskolai korcsoportba tartozó osztályokra gondolok; a gimnazista, szakközepes és egyéb tanulók már más-más (egymással) vannak elfoglalva ilyen alkalmakkor, nem a természetron-gálás köti le fölfokozott, élénk figyelmüket.

Az általános iskolásokkal kapcsolatban viszont nem ez a helyzet... Véljük az a helyzet, hogy ha valamely osztály megszáll egy-egy területet — nos, ott csokorba szedett fe-keterigő-fiókák, letört farkú gyíkok, hűvös halomba